

K uspořádání času, které se vytvořilo a vžilo ve společenství Ježíšových učedníků, církvi, patří i šestitýdenní „povelikonoční“ úsek. Je tomu zřejmě tak i proto, že se chce naznačit, jak „poslední Ježíšovy velikonoce“ jsou událostí, se kterou je třeba se náležitě vnitřně „zpracovat“, patřičně vyrovnat / „opakovaně“, znovu /. A tu je třeba zřetelně povědět, že velikonoce nejsou pro evangelia, sbírky příběhů o Ježíšovi, které mají jejich čtenáře, posluchače potěšit a vnitřně posílit, politováníhodným koncem toho, jehož programem byla služba především těm, s nimiž se život „nemazil“ a v podstatě nevysvětlitelné vzkříšení, ale je to dění, které má dopad, dosah pro všechno stvoření.

O „velikonoce“ jde i v odstavci z pojednání, které je určeno sboru, společenství těch, kdo se vydali za Ježíšem v maloasijském přístavním městě Efesu - / i když zde obvyklý velikonoční scénář tu není zmíněn jediným slovem a dodávám, že na tuto událost navazují všichni - i když každý jiným způsobem - novozákonní svědkové / - „v něm jsme vykoupeni jeho obětí a naše hříchy jsou nám odpuštěny“ / 1, 7/. Ve všem, co se děje s Ježíšem, jde o člověka, o toho, který tak snadno a rychle „naletěl“ „jistému záludnému rozvraceči“ / diabolovi /, stal se jeho uctivým a nemyslicím služebníčkem a tak se jeho život otročinou / pravým opakem toho, k čemu byl povolán - Božím dítětem, správcem zahrady (Gn 1 - 2) /.

Velikonoce jsou tedy nepřehlédnutelným přelomem v této smutné, stále se opakující historii celého lidstva. Přicházejí s jedinečnou zprávou, že ten Zlý nemůže působit bez hranic a že není třeba se před ním „bázlivě hrbit“ a třást. To proto, že velikonoce jsou vlastně veliké Boží ano k osvobození člověka z moci Zlého a k uzdravení, napravení toho, co tato otročina způsobila / vnitřní rozvrat člověka /. Velikonoce, to jsou vlastně svátky velikého Bohem darovaného osvobození.

Ale tím se obsah, náplň velikonoce zdaleka „nevyčerpává“. Ke svobodě, která něco znamená / není „marná“ / patří i „jisté hodnoty“. A těmi je v případě pojednání pro Efezany „jednota všeho (a všech)“ / v. 1, 10 /. Rozumějme správně - jednota není tam, kde se něco „sesype“ / „smete“ / do jakési nádoby za účelem, jen aby „to bylo pohromadě“ / např. matičky či nudle /, ale tam, kde „harmonie“ / to uspořádání, kdy jedno druhé podporává, jedno na druhé navazuje a obohacuje, tedy soulad, ke kterému se lidé vlastními schopnostmi a silami nedoberou (nanejvýš „rozpřádají sny“) /.

A proto zazní „dodatek“ „v Kristu“ / 1, 10 /. A to je možné jenom proto, že k velikonočnímu vyjití z hrobu patří i „vystoupení na nebesa“ / Sk 1, 9 J 6, 62 Apostolicum /, které není zbabělým a pohodlným únikem ze „slzavého údolí“ / jak nazývali svět někteří tzv. myslitelé Ježíšova času /, ale „přesun do jistých míst“ / v tomto případě znamená „spoluvládu“ s Tím, kdo povolal k životu tento svět / „sezení na pravici“ („Kristus, který přinesl oběť za hříchy, usedl po pravici Boží“ - Žd 10, 12, „Kristus sedí na pravici Boží“ Kol 3, 1) /. Proto je tato jednota, která je obnovou, možná.

Být sjednocen s Kristem znamená žít v blízkosti, společenství s tím, jehož životním programem byla služba. Nepochybně jedním ze znaků takového sjednocení je, jak veliký prostor zaujímá služba v životě toho, kdo prohlašuje, že je takto s Ježíšem spojen. A službou je to, čeho já se ze „svého“ vzdávám ve prospěch toho druhého / a ze kterého nic „nekouká“ /. A v této souvislosti je možné povědět, že i „málo“ toho, kdo žije v nucené skromnosti, znamená mnoho / Mk 12, 42 - vdova v chrámě /, protože ten, kdo riskuje pro tyto projekty, zažívá to překvapivě, že „dary“ se rozmnožují / Mt 25, 22 /.

Co slyšet především o této první povelikonoční neděli ?

Velikonoce jsou tedy slavností, která připomíná, oznamuje, že pokusům Zlého o vládu nad světem i každým z nás jsou vytyčeny naprosto zřetelné meze. A není to chvilková, „dočasná záležitost“. Právě to potřebujeme slyšet a prožívat v čase, kdy se ten Zlý pokouší nejrůznějším - a to velice vynalézavým způsobem - znovu získávat nadvládu. Nemusí se mu to podařit a ve spojení s Ježíšem se mu to zcela jistě nepodaří. Co lepšího slyšet ?

Jednou z nepominutelných velikonočních myšlenek je jednota, ke které je možné pro Kristovu službu dospět. Není pochyb o tom, že jedním ze znaků, rysů naší společnosti, ve které žijeme a k níž nadevší pochybnost patříme a vlastně celého světa, je „nesoulad“, těch míst, kde to „neharmonuje“, je nepočítaně a všechny naše lidské pokusy o jejich odstranění v tom lepším případě zůstávají na půl cesty. Nemusí to tak zůstat, vždyť je tu Ten, kterému jde o „celosvětovou“ / ba celovesmírnou harmonii / a to, za čím stojí, se docela jistě uskuteční.

K velikonočním bible patří Ten, který dospěl až na kříž a sestoupil do hrobu / bez něj nepředstavitelné /. A protože jeho cesta byla službou lásky, pak zde / „tam“ / nezůstal. Každý pokus o službu je odporem proti

Zlému. Každý takový pokus není marný a zbytečný a přinese ovoce. Sloužit znamená víc než ovládat.

Tábor 15. 4. 2012

vstup: 1 Pt 1, 3
čtení: 1 Kor 15, 1 - 15
před: J 1, 17b
text: Ef 1, 8 - 10
VP:
poslání: 2 Pt 3, 18

EZ 172 19
DEZ 663
SV 331

Vyznání a chvály :

Ž 42, 9

Hospodine, Pane náš laskavý a Otče dobrotivý,

Žijeme ve světě a společnosti, ve kterém se neustále něco děje a počet a četnost dějů je tím rozhodujícím údajem

Věci se ovšem mají tak, že ne každý z těch dějů je přínosem a vnitřním obohacením, u nejednoho z nich je to právě naopak a my jsme dílem proti nim bezmocní, dílem se vezeme a zaplétáme

Děkujeme, že tyto děje nejenom zaznamenáváš, ale že do nich chceš vstoupit a to především tak, abys nás z nich vyvázal a uzdravil nás

Vyznáváme, že se k tomuto jedinečnému daru stavíme polovičatě a lehkovážně, otevíráme se mu až tehdy, když jiné pokusy nevyjdou

Proto kulháme na obě strany a nejsme přínosem těm, mezi které jsi nás postavil

A tak před Tebe předstupujeme a pokorně voláme – Pane smiluj se a ve svém odpuštění před námi otevři novou cestu

chválíme Tě , že v tomto světě stále zní Tvé pozvání na novou cestu životem a nikdo a nic je nemůže přehlušit a umlčet

chválíme Tě, že Tvá láska dokáže uzdravit i od toho nejhoršího nepřátelství a spojovat i tam, kde selhávají všechny takové pokusy ze strany lidí

chválíme Tě, že smíme žít v tomto světě, domově, který nám připravila Tvá láska

Výročí :

15.4.

1945 osvobozen koncentrační tábor Bergen Belsen / nedaleko Hannoveru /, jeden z nejhorších, zahynul v něm malíř Josef Čapek

18.4.

1389 pogrom na Židy na Starém městě pražském, jeden z nejhorších u nás, zahynulo při něm 3000 osob

20.4.

1915 zahájena genocida Arménů v Turecku, při které zahynulo cca 1,5 milionů osob

Citáty :

„ Zatímco viditelná církev se utábořila, neviditelná je stále na cestě “

„ Jsou dva typy duchovních autorit – jedni pravdu čepují, druzí vedou k prameni “

Pavel Korosin, pracovník Armády spásy v Brně